

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବାବାଜୀଙ୍କର ଆଶା ରହିଛି ପିଲାମାନେ ପୁରା ପୁରା ନଷ୍ଟମୋହା ହୁଅନ୍ତୁ, ଯେତେବେଳେ ଦୃଢ଼ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବ ବାବା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ଆପଣ ମୋର, ତେବେ ଯାଇ ଆନ୍ତରିକ ସ୍ବନେହର ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡ଼ି ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ରୁଦ୍ର ଶିବବାବାଜୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ରଚାଯାଇଥିବା ଯନ୍ତ୍ର ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ରଚାଯାଇଥିବା ଯନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ମୁଖ୍ୟ ଅନ୍ତର କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ମନୁଷ୍ୟ ଯେଉଁ ସବୁ ଯନ୍ତ୍ର ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ସେଥିରେ ଯଥା, ଖସା ଇତ୍ୟାଦି ସାମଗ୍ରୀ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାହାହେଲା ସ୍ଥୂଳ ଯନ୍ତ୍ର କିନ୍ତୁ ବାବା ଯେଉଁ ଯନ୍ତ୍ର ରଚନା କରିଛନ୍ତି ତାହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଯନ୍ତ୍ର । ଏଥିରେ ସାରା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସାମଗ୍ରୀ ହୋଇଯାଉଛି । (୨) ସେହି ଯନ୍ତ୍ର କିଛି ସମୟ ପରମ୍ପରାନ୍ତର ଚାଲୁଛି କିନ୍ତୁ ଏହି ଯନ୍ତ୍ର ଯେପରମ୍ପରାନ୍ତର ବିନାଶ ନ ହୋଇଛି ସେପରମ୍ପରାନ୍ତର ଚାଲୁ ରହିବ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାରେ ପହଞ୍ଚିଯିବ ସେତେବେଳେ ଏହି ଯନ୍ତ୍ରର ସମାପ୍ତି ହେବ ।

ଗୀତ:- ନିର୍ବଳ ସେ ଲଜାଇ ବଳବାନ କି....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏବେ ଏହି କଥା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହାକୁ ପାଠଶାଳା ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଯନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ । ହେଲେ ପାଠଶାଳା ହିସାବରେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବା ଦରକାର । ତେବେ ଏହା ଯନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ଅଟେ ଏବଂ ପାଠଶାଳା ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ଏହା ହେଉଛି ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯନ୍ତ୍ର ଯାହାକୁ ଉକ୍ତମାନେ କ’ଣ କରିଛନ୍ତି । ସେମାନେ କିନ୍ତୁ ସ୍ଥୂଳ ଯନ୍ତ୍ରର ରଚନା କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ଯଥା, ଖସା ଇତ୍ୟାଦିର ଆହୁତି ଦେଉଛନ୍ତି । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ବଡ଼ ଯନ୍ତ୍ର ରଚନା କରି ସେଥିରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଶାସ୍ତ୍ରର ପୁରାଣ ସବୁ ରଖୁଛନ୍ତି । ବହୁତ ବଡ଼ ବଡ଼ ଏରିଆ ନେଇ ସେଥିରେ ଗୋଟିଏ ପଟେ ଚାଉଳ, ଘିଅ, ଅଟା ଇତ୍ୟାଦି ରଖିଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପଟେ ବହୁତ ଗୁଡ଼ିଏ ଶାସ୍ତ୍ରର ପୁରାଣ ମଧ୍ୟ ରଖିଥାଆନ୍ତି । ଯେଉଁ ଶାସ୍ତ୍ରର ଚାହିଁଲେ ଶୁଣାଇଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ଆହୁତି ମଧ୍ୟ ଦେଇଥାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ରୁଦ୍ର ତ ହେଉଛି ମୋର ନାମ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, ରୁଦ୍ର ଭଗବାନ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଯନ୍ତ୍ର ରଚନା କରିଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ଏହାର ନାମ ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯନ୍ତ୍ର ହୋଇଛି । ଯେପରି ନେହେରୁଟ୍ଟଙ୍କର ଦେହତ୍ୟାଗ କରିବା ପରେ ନାମ ରଖାଯାଇଛି— ନେହେରୁ ମାର୍ଗ, ନେହେରୁ ପାର୍ବକ ଇତ୍ୟାଦି.... ସେହିଭଳି ରୁଦ୍ର ତ ହେଉଛନ୍ତି ଭଗବାନ ଶିବ । ସିଏ ହିଁ ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯନ୍ତ୍ରର ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ଏହି ଯନ୍ତ୍ରରେ ସାରା ପୁରୁଣା ସୃଷ୍ଟିର ଆହୁତି ପଡ଼ିଯାଉଛି । ଏସବୁ କଥା କ’ଣ କେବେ କାହା ବୁଝିପରେ ଥିବ! ତେବେ ଏହି ସୃଷ୍ଟି କେତେ ବଡ଼! କେତେ ଦୂର ଦୂରାନ୍ତରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ସହର ସବୁ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ସବୁ କିଛି ଏହି ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଯନ୍ତ୍ରରେ ସାମଗ୍ରୀ ହୋଇଯିବ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ତା’ପରେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ତିଆରି ହେବ । ଏହି ବିନାଶ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରାକୃତିକ ବିପରମ୍ପରା ମଧ୍ୟ ସହଯୋଗ କରିବ, ଏହା ହେଉଛି ରୁଦ୍ର ରାଜସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଅଗ୍ରମେଧ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଯନ୍ତ୍ର । ଅବିନାଶୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଯେପରମ୍ପରାନ୍ତର ବିନାଶ ନ ହୋଇଛି ସେପରମ୍ପରାନ୍ତର ଚାଲିଯିବ । ଆଉ କାହାର ଏତେ ଦିନ ପରମ୍ପରାନ୍ତର ଯନ୍ତ୍ର ଚାଲେ ନାହିଁ । ଅତିବେଶୀରେ ଏକମାସ ପରମ୍ପରାନ୍ତର ଚଳେଇବେ । ଗୀତା ମଧ୍ୟ ମାସେ ପରମ୍ପରାନ୍ତର ଶୁଣାଇଥାଆନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ରଚନା କରିଛି । ଏହା ହେଉଛି ରାଜସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମମାନଙ୍କର ଯେଉଁ ରଥ (ଶରୀର) ଅଛି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସାମଗ୍ରୀ ହୋଇବାକୁ ହେବ ବା ବଳି ଚଢ଼ାଇବାକୁ ହେବ । ସେମାନେ କିନ୍ତୁ ଏହାର ନାମକୁ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାରରେ କହିଦେଇଛନ୍ତି । ଦକ୍ଷ ପ୍ରଜାପତିର ଯନ୍ତ୍ର ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ଘୋଡ଼ାକୁ ଆହୁତି ଦିଆଯାଇଛି । ତାହା ଏକ ବଡ଼ କାହାଣୀ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ମୋର ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଯନ୍ତ୍ର । ଅବିନାଶୀ ପିତାଜୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଅବିନାଶୀ ଯନ୍ତ୍ର । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ଏହା ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ଚାଲିଯିବ । ଯେପରମ୍ପରାନ୍ତର ସାରା ଦୁନିଆର ସାମଗ୍ରୀ ହେବାର ସମୟ ନ ଆସିଛି ସେପରମ୍ପରାନ୍ତର ଏହି ଯନ୍ତ୍ର ଚାଲିବ କାହିଁକି ନା ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ଉକ୍ତମାନଙ୍କରେ ତ ଅନେକ ଶାସ୍ତ୍ର ଅଛି । ଯେହେତୁ ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ନିଶ୍ଚିତ ନୂଆ ଜ୍ଞାନ ଥିବ । ବାବା ଆସି ନିଜର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିତକ୍ତର କିପରି ଘୁରୁଛି ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମା ଚରିକାଳଦର୍ଶୀ ହୋଇଯାଉଛି । ଚରିକାଳଦର୍ଶୀ ହେବାର ଜ୍ଞାନ ଆଉ କେହି ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ତ ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ, ଦ୍ଵିତୀୟରେ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ବିକର୍ମାଜୀତ୍ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଜନମ ଜନ୍ମାନନ୍ତରର ପାପର ବୋଧ ଯାହାକି ତୁମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଅଛି ତାହା ଭସ୍ମ ହେବା ପାଇଁ ସମୟ ଲାଗୁଛି । ଏପରମ୍ପରାନ୍ତର କେତେ ବର୍ଷ ବିତିଗଲାଣି ତେବେ ବି କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇନାହିଁ । ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ତୁମର କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ଆସିବ ସେତେବେଳେ ଯନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏହା ଏକ ବିଶାଳ ଯନ୍ତ୍ର । ତୁମେମାନେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ମଧ୍ୟ ଦେଖିପାରୁଛ କିଭଳି ବିନାଶର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲାଣି । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମେମାନେ ଦେଖିପାରିବ ଯେ ପ୍ରାକୃତିକ ବିପରମ୍ପରାନ୍ତର ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଚାଲିଛି । କେତେବେଳେ ଖୁବ୍ ଦୂରରେ ବନ୍ୟା ଆସିବ, କେବେ ଭୂମିକମ୍ପ ହେବ, କେବେ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ପଡ଼ିବ.... । ସେମାନେ ତ ବହୁତ ବାହାଦୁରୀ ଦେଖାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ଚାରିବର୍ଷ ପାଇଁ ଯୋଜନା କରାଯାଇଛି, ତା’ପରେ ଖାଦ୍ୟ ଗନ୍ଧର ଉତ୍ପାଦନ ବହୁତ ବଢ଼ିଯିବ । ଆରେ, ଖାଇବାବାଲା

ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟସ୍ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ନା । କେବଳ ମନୁଷ୍ୟ ତ ଏକା ଖାଉନାହାଁନ୍ତି, ତା' ସହିତ ପତଙ୍ଗପାଳ, ପୋକ-ଜୋକ ଆଦି ଖାଇ ଯାଉଛନ୍ତି ନା । ବନୟା ମଧ୍ୟସ୍ତ ଆସୁଛି, ବହୁତ କ୍ଷୟ କ୍ଷତି କରିଦେଉଛି, ତେବେ ଏସବୁ କଥା ବିଚରାଟକୁ ଜଣା ପଡୁନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ଆଦି ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଧ୍ୟସ୍ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ, ଯାହାର ଲକ୍ଷଣ ସବୁ ଦେଖାଯାଉଛି । ଯଦି ଟିକିଏ ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଖାଦ୍ୟ ଶସ୍ୟ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଆସିବା ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ । ପୂର୍ବରୁ ଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ କେତେ ସବୁ ଜାହାଜ ଗୁଡ଼ିକୁ ବୁଡାଇ ଦେଇଥିଲେ, ପରସ୍ପରର ବହୁତ କ୍ଷୟକ୍ଷତି କରି ଦେଇଥିଲେ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଟ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟସ୍ତ ମୁଁ ଏହି ଯନ୍ତ୍ର ରଚନା କରିଥିଲି ଏବଂ ତୁମେମାନେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖିଥିଲ । ତେବେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ଦୂଃଖ ହେଉଛି ଯନ୍ତ୍ର ରଚନା କରାଯାଏ । ଗୀତାରେ ତ ଯୁଦ୍ଧ ବିଷୟରେ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ସେଥିରେ ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରଭୃତିକୁ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଲା ଉକ୍ତିମାରଗର ସାମଗ୍ରୀ ତାହା ମଧ୍ୟସ୍ତ ଅବିନାଶୀ । ପୁନର୍ବାର ଉକ୍ତିମାରଗରେ ଏହି ସବୁ କଥାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ରାମାୟଣ ପ୍ରଭୃତି ଯାହାସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ଲେଖାଯାଇଛି ସେସବୁ ପୁନର୍ବାର ଲେଖାହେବ । ଯେଉଁମାନେ ସବୁ ରାଜତ୍ବ କରି ଯାଇଛନ୍ତି— ଇଂରେଜ ହୁଅନ୍ତୁ, ମୁସଲମାନ ହୁଅନ୍ତୁ ସେମାନେ ପୁନର୍ବାର ଆସିବେ । ପୁଣି ବି ପାରତୀଶନ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେଶ ବିଭାଜନ ହେବ । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷାରଥର କରମଅନୁସାରେ ଜାଣୁଛ । କେହି କେହି ତ କିଛି ବି ଜାଣିପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ କେତେ ଯନ୍ତ୍ର ଆଦି ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ— ବାସ୍ତବରେ ତାହା ହେଉଛି ଅଗ୍ନିମେଧ ଅବିନାଶୀ ରୁଦ୍ର ଉଷାନ ଯନ୍ତ୍ର, ଯାହାକୁ ରୁଦ୍ର ଶିବଭଗବାନ ହିଁ ରଚନା କରିଥିଲେ, କୃଷ୍ଣ ନୁହଁନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ସେହି ଚିତ୍ର (ରୂପ) ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ, ଆଉ କେତେବେଳେ ବି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ, କାହିଁକି ନା ସେହି ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳ ସବୁକିଛି ତ ବଦଳିଯାଉଛି । ଏପରି ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ କୃଷ୍ଣ ଏଠାକୁ ଆସି ନିଜକୁ ପତିତପାବନ ବୋଲି କୁହାଇବେ । ପତିତ-ପାବନ ତ ଏକମାତ୍ର ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଏମିତି ବି ନୁହେଁ ଯେ ତୁମେ କହିବ ପରଥମରୁ କାହିଁକି ନିଜର ବିନୟ ରୂପକୁ ଦେଖାଇଲେ ନାହିଁ ? ନା, ଏମିତି କ'ଣ ହୋଇପାରିବ ଯାହାକି ସବୁ କିଛି ପରଥମରୁ ହିଁ ଶୁଣାଇ ଦିଆଯିବ । ତୁମେ କହିବ ପରଥମରୁ ଏହି ଉଷାନ କାହିଁକି ଦେଉନଥିଲେ, ଗୋଟିଏ ଦିନରେ ସବୁ ଉଷାନ କାହିଁକି ଶୁଣାଇ ଦେଉନାହାଁନ୍ତି ? କିନ୍ତୁ ନୁହେଁ, ଇଏ ତ ଉଷାନର ସାଗର ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଧୀରେ ଧୀରେ ଶୁଣାଇ ଚାଲିବେ । ଏମିତି କ'ଣ କେବେ ସମସ୍ତେ ଏକାବେଳେ ପଢିଦେବେ! କରମଅନୁସାରେ ପଢିବେ ଏବଂ ପଢିବାରେ ସମସ୍ତ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଲାଗିବ । ଏହାର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ରୁଦ୍ର ଉଷାନ ଯନ୍ତ୍ର । ତେବେ ଏକଥା ତ କେଉଁଠି ବି ଲେଖାଯାଇନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ନିମିତ୍ତ ମାତ୍ର କେବଳ ଅକ୍ଷର ରହିଛି— ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ସହଜ ରାଜଯୋଗ । ଆରକ୍ଷା, ପ୍ରାଚୀନ କହିଲେ କେବେକାର ? ଆରମ୍ଭ ସମୟରେ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଏହି ଅବିନାଶୀ ଉଷାନ ଯନ୍ତ୍ର ଦୂଃଖ ହେଉଛି ସ୍ବାଧୀନ ହୋଇଥିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଦୁଇଟି କଲ୍ପର ସତ୍ତ୍ବ ମୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ସେମାନେ ମୋର ଆସିବାର ସମୟକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଭୁଲ୍ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗର ଆୟୁଷକୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ମନଗଢା କଥା ସବୁ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହି ନାଟକ ଧ ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ । ସାମ୍ପ୍ରତିକରେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ଚାରିଭାଗ କରିଦେଉଛନ୍ତି— ଉଷାନ ଏବଂ ଉକ୍ତି । ଅଧାକଲ୍ପ ଉଷାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଦିନ, ଅଧାକଲ୍ପ ଉକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ରାତି । ଉଷାନର ପ୍ରାରବ୍ଧ ରୂପରେ ଲହୁଣୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସାମ୍ରାଜ ଦୁନିଆ ମିଳୁଛି, ଉକ୍ତିର ପ୍ରାରବ୍ଧ ନର୍କ ଦୁନିଆ ଅର୍ଥାତ୍ ଘୋରଦହୀ ମିଳୁଛି । ତଳକୁ ଖସି ଖସି ଏକଦମ୍ ତଳିତଳାନ୍ତି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ପୁଣି ପୁରୁଣା ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । କଳାଗୁଡିକ ଧୀରେ ଧୀରେ କମି କମି ଯାଉଛି ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ଏହାକୁ ଭ୍ରଷ୍ଟଚାରୀ, ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ଆସୁରୀ ଦୁନିଆ ଅଟେ ନା । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଏହିଭଳି ଉକ୍ତି ଆଦି କରିବା ଦୂଃଖ କେବେହେଲେ ଭଗବାନ ମିଳିପାରିବେ ନାହିଁ । ଉକ୍ତି ତ କରି କରି ଆସୁଛନ୍ତି, ତାହା କେବେ ବନ୍ଦ ହେଉନାହିଁ । ଯଦି ଭଗବାନ ମିଳିଯାଆନ୍ତେ ତେବେ ଉକ୍ତି ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଆନ୍ତା । ନା, ଉକ୍ତିକୁ ତ ଅଧାକଲ୍ପ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ଏହିସବୁ କଥା ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ଦୁନିଆ ନୂଆ କିପରି ହେଉଛି, ଏହାର ସାକ୍ଷାତକାର ଚିତ୍ର ଗୁଡିକ ଦୂଃଖ ହେବ । ଏବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ବାଧୀନ ହେଉଛି । ତେବେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନୀ ଗୁଡିକର ଉଦ୍ଘାଟନ କୌଣସି ବିଶିଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କ ଦୂଃଖ କରାଇବା ଉଚିତ୍ । ସାହାୟସ୍ତ ତ ନେବା ପାଇଁ ପଡୁଛି ନା । ସେମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ଧନ୍ୟବାଦ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ଅଭିନନ୍ଦନ ଦେବା ପାଇଁ ଟେଲିଗ୍ରାଫ୍ ଆଦି ଦିଆଯାଏ । ସେମାନେ କେତେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଉପାସି ସବୁ ନିଜ ଉପରେ ରଖାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ର ଉପାସି ମଧ୍ୟସ୍ତ ନିଜ ଉପରେ ରଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ବାବା ଏବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଦୁନିଆ ଥିଲା, ଏବେ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ବାବା ପୁଣି ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ସେମାନେ କିନ୍ତୁ ପରଥମରୁ ହିଁ ନିଜ ଉପରେ ଶ୍ରୀ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ରାଜାମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀର ଉପାସି କେବେ ବି ଦିଆଯାଏ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ହିନ୍ଦୁ ହାଇନେସ୍ କୁହାଯାଏ । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ହିନ୍ଦୁ ହୋଲୀନେସ୍ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯାହାଙ୍କୁ ରାଜାମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ତ ପୂଜା କରିଥାଆନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ପବିତ୍ର ଏମାନେ ପତିତ । ପବିତ୍ର ରାଜାମାନଙ୍କୁ ହିନ୍ଦୁ ହାଇନେସ୍ କୁହାଯାଏ । ଏବେ ତ ହିନ୍ଦୁ ହୋଲୀନେସ୍ ପରିବର୍ତ୍ତେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅନେକ ପରକାରର ଉପାସି ଦେଇଦେଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ବୋଲି କହି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏବେ ବେହଦର ବାବା ଆସି ଆମକୁ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ନୂଆ ଦୁନିଆ କିପରି ସ୍ବାଧୀନ ହେଉଛି ତାହା ଚିତ୍ର ଗୁଡିକୁ ଦେଖାଇ ବୁଝାଇପାରିବ । ଆମେ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ କରିବାର ସେବା କରୁଛୁ, ଆପଣ ଶୁଭ ଉଦ୍ଘାଟନ କରନ୍ତୁ । ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନଯୁକ୍ତିର ଗାୟନ ଅଛି ନା । ବୁଝାଇଲାବାଲା ବଡ଼ ଫୁର୍ତ୍ତ ହେବା ଦରକାର, କର୍କାସ ହେବା ଦରକାର । ମିଳିଚାରୀ ବାଲା କେତେ ଟିପ୍ପଣ୍ଟ ହୋଇ

ରହନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କର ନାମ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଶିବଶକ୍ତି ସେନା କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅବଳାମାନଙ୍କୁ, ଅହଲକ୍ଷ୍ମୀମାନଙ୍କୁ ହିଁ ମିଳୁଛି । ଏଠିକାର କଥା ହିଁ ବିଚିତ୍ର । ଉତ୍ତର ଉତ୍ତର ଉଗ୍ରବାନ, ଦେଖ କେଉଁମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି! ଅହଲକ୍ଷ୍ମୀ, କୁବ୍ଜାମାନଙ୍କୁ । ଉଗ୍ରବାନଭବାଚ— ମୁଁ ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି, ଡ୍ରାମାରେ ଏହିଭଳି ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ କ’ଣ ନିଜକୁ ପାପାତ୍ମୀ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି! ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଅନତିମ ଜନ୍ମରେ ପବିତ୍ର ହେବା ଦ୍ଵାରା ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ପାଇପାରିବ । ଏମିତି ତ ବହୁତ ଆସୁଛନ୍ତି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଶୁଣନ୍ତି, ଅନ୍ୟକୁ ଶୁଣାନ୍ତି, ବାବାଙ୍କର ହୁଅନ୍ତି, ପୁଣି ବି ଖସି ପଡ଼ନ୍ତି ଏବଂ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ଆରମ୍ଭ ସମୟରୁ ହିଁ ଏହିଭଳି ହୋଇଆସୁଛି । ସକାଳେ କହିବେ ମୋର ଦୃଢ଼ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି, ସଂଧ୍ୟାରେ କହିବେ ମୋର ସଂଶୟ ଆସୁଛି, ମୁଁ ଚାଲିପାରିବି ନାହିଁ ତେଣୁ ମୁଁ ଯାଉଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ, ମୋ ଦ୍ଵାରା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏସବୁ ହେଲା ଡ୍ରାମାର ଭାବି ଅର୍ଥାତ୍ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ । ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ହିଁ ଛାଡ଼ିପକ୍ଷେ ଦେଇଦିଅନ୍ତି । ମାୟା ଏତେ ପ୍ରବଳ ଯାହାକି ଚାଲୁ ଚାଲୁ ଆପତ ମାରି ହାତ ଛତାଇ ଦିଏ । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି— ବାବା, ମାୟାକୁ କୁହନ୍ତୁ ଟିକିଏ ନରମ ହୋଇଯାଉ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ତ ମାୟାକୁ କହୁଛି ଖୁବ୍ ଗରମ ହୋଇଯାଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସାବଧାନ ରହିବ, ଏମିତି ନ ହେଉ ଯେ ମାୟା ଆପତ ମାରିବ ଏବଂ ତୁମେ ବିକାରୀ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ବି ଚାହୁଁଛ ଜନକ ରାଜାଙ୍କ ଭଳି ଘର ଗୃହସ୍ଥ ଭିତରେ ରହି ଜୀବନମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମାତ୍ର ଏହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ହୁଅ ତେବେ ତୁମେ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ବିଷ (ବିକାର) ପ୍ରତି କେତେ ଆକର୍ଷଣ ରହିଛି । ତେଣୁ ଚାଲୁ ଚାଲୁ ଖସି ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ଯଦି କେହି କହେ— ମୁଁ ବିବାହ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ନାହିଁ ତେବେ ସରକାର ମଧ୍ୟ କିଛି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ବୁଝାଇପାରିବ— ମୁଁ ପତିତ କାହିଁକି ହେବି ଯାହାକି ପୂଜାରୀ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କ ନିକଟରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମୁଁ କୁମାରୀ ଅଛି ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ମୋ ନିକଟରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ମୁଁ କାହିଁକି ପୂଜ୍ୟ ହୋଇ ନ ରହିବି । ବେହେର ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି - ପବିତ୍ର ପୂଜ୍ୟ ହୁଅ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ରାଜଯୋଗର ପରୀକ୍ଷା, ସେଥିରେ କେତେ ଚହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଖସିପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜ ନିଜର ପାର୍ଟି କରୁଛନ୍ତି । ଶେଷରେ ଫଳାଫଳ ସେଇଆ ହେବ ଯାହା କଲ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ହୋଇଥିବ । ଏହା ହେଉଛି ଡ୍ରାମା, ଆମେ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ଅଭିନେତା । ଯେତେବେଳେ ପୁରା ନଷ୍ଟଟୋମୋହା ହେବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପୁରା ସ୍ନେହର ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡ଼ି ହେବ । ବାବା, ବାସ୍ ମୁଁ ତ କେବଳ ଆପଣଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବି, ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ତ ନିଶ୍ଚିତ ନେବି । ଏହିଭଳି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତେବେ ଯାଇ ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷ ଉଭୟ ପବିତ୍ର ହୋଇ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟାମକୁ ଯାଇପାରିବ । ଆଗକୁ ଏହିଭଳି ବହୁତ ଯୋଡ଼ି ବାହାରିବେ । ଯିଏକି ଦୁଇଦଶଯାକ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଅଗ୍ନି ଉପରେ ବସି ଯିବେ । ତା’ପରେ ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣ ପରିବାର ରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ଶାଘର ଶାଘର ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିବ । ଆରହ୍ଣା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଏହି ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଯନ୍ତ୍ରରେ ନିଜର ଏହି ରଥ ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ସହିତ ସବୁ କିଛି ସ୍ଵାଧୀନ କରିବାକୁ ହେବ । ସେବା କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ବହୁତ କର୍ମପାତ୍ର ହେବା ସହିତ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ମଧ୍ୟ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ମାୟା ଯେତେ ବି ଗରମ ଅର୍ଥାତ୍ କତା ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ନିଜେ ସାବଧାନ ରହି ତାର ଚାପୁଡ଼ାଠାରୁ ନିଜକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ହେବ । ବିଚଳିତ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ବରଦାନ:- ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ନିଜର ସଂସାର କରି ସଦାସର୍ବଦା ହସୁଥିବା, ଗାଉଥିବା ଏବଂ ଉଡୁଥିବା ପ୍ରସନ୍ନ ଚିତ୍ତ ଆତ୍ମୀ ହୁଅ ।

କୁହାଯାଉଛି— ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ଵାରା ସୃଷ୍ଟି ବଦଳିଯାଏ, ତେଣୁ ତୁମର ଆତ୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ଵାରା ସୃଷ୍ଟି ବଦଳିଗଲା, ଏବେ ତୁମ ପାଇଁ ବାବା ହିଁ ସଂସାର । ପୂର୍ବ ଜୀବନର ସଂସାର ଏବଂ ବରତ୍ତମାନର ସଂସ୍କାର ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର ଆସିଗଲା, ପୂର୍ବରୁ ସଂସାର ଭିତରେ ବୁଦ୍ଧି ଘୁରି ବୁଲୁଥିଲା, ଏବେ କିନ୍ତୁ ବାବା ହିଁ ତୁମର ସଂସାର ହୋଇଗଲେ ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିର ଉତ୍ତକିବା ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ବେହେର ପୁରାପୂର୍ଣ୍ଣ କରାଉଥିବା ବାବା ମିଳିଗଲେ ତେବେ ଆଉ କ’ଣ ଦରକାର, ସେଥିପାଇଁ ସଦାସର୍ବଦା ହସିବା, ଗାଇବା, ଉଡ଼ିବା ସହିତ ପ୍ରସନ୍ନଚିତ୍ତ ରୁହ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ହୃଦୟ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ଥିବ ତେବେ ସମସ୍ତ ମନସ୍କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ, ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତି ଆପେ ଆପେ ତୁମ ନିକଟକୁ ଆସିବ ।